

følge; og naar jeg spør — jeg indbrømmer det, mere for Spøg — viste tilbage til Oldtiden, da ogsaa vægte Spinner anerkjendtes for mere eller mindre arbeberettigede, da ligger det meget nær at spørge, om Førstefødselsretten og Lineal-Arvesfølgen altid har været anerkjendt i Danmark, og om ikke een af de rigeste Kilder til Strid netop har været den, at denne Bestemmelse saa seent er kommen til Gylbighed hos os.

Altfaa, det, som jeg antager for at være den ærede Rigsbogsmands Mening, er det, som staaer i Thronfølgeoven, at det er Kong Christian den 9de og hans mandlige Afkom med vor nuværende Dronning, der skal arve Thronen efter — hvad han har glemt at sige — Førstefødselsretten og Linealarvesfølgeordenen, og at dette kun kan forandres ved Grundlov. Det er det, han vil, og det er det, som er gjældende Ret. At derimod § 3 i Thronfølgeoven, der henviser til Londonextractaten, ikke er optagen, men med Beraad Nu er udeladt, og at der istedetfor er sat den anden Bestemmelse, at det er Folket, som igennem sin lovlige Repræsentation selv raader for den vacante Throne, det er det, som vi ville opretholde ved at stemme imod dette Endringsforslag.

Grundtvig: Alt det, som den ærede 4de Landsthingsmand for 1ste Kreds (Rehmann) har anført, har rigtignok paa høieste Maade, forsaavidt det ikke tillige har tædet mig, forundret mig; thi han sagde for det Første, at jeg saa aldeles har tabt det af Synet, at Artikel 1 og 2 var indført for dermed at høde paa, hvad der kunde være feil eller mørkt i en ligefrem Beraabelse paa Thronfølgeoven; men det maa være alle dem bekjendt, som enten have hørt min Tale eller have læst Rigsbogsstriben, at jeg strax paa Timen indbrømmede, at jeg godt kunde see, at man havde indført Artikel 1 og 2 og undladt at nævne Artikel 3, fordi man troede, at dermed var al Fare forsvunden. Jeg tilspøiede saameget mere, for at man ikke skulde tage feil af min Mening, og især for at de Lovlærde ikke skulde føle sig brostholdne eller fornærmede, at jeg tvivlede ikke noget Dieblil paa, at de Lovlærde kunde fortolke ikke blot disse Ord, men hele Thronfølgeoven saaledes, at der var aldrig en

Smule iveien, saa det har jeg ingenlunde forsmet. Naar forresten den ærede Landsthingsmand sagde, og vistnok efter sin Mening godtgjorde, at jeg kunde have haft meget godt af, om jeg havde raabført mig med de Lovlærde — som jeg ingenlunde har kaldt „ærgerrige“ — men som den ærede Landsthingsmand nu kaldte saa, hvad der maa være hans Sag — da skal jeg bemærke, at jeg har sagt, og jeg formoder ogsaa, at det ærede Medlem har hørt det, at dette var paa ingen Maade min Mening ved at fremsætte det i en saadan Stikkelse — i Stikkelse af en Grundlovsparagraph — lige saalidt som jeg meente, at det paa Sagens nærværende Trin kunde blive til en saadan. Det var heller ikke paa nogen Maade for at løbe Bæddelsb med de ærede Lovlærde om, hvorledes en saadan Paragraph skulde forfattes. Det var mig kun om at gjøre at tilbagekalde i Grundringen, hvorledes egentlig denne Thronfølgeov var, og i hvilken Stilling den havde sat Danmarks Rige, og at give at betænke, om ikke virkelig nu, efter Monarchiets Oplosning, Danmarks Rige stod i en jammerlig statsretlig Stilling, i alt Fald saalænge som vi havde en Lov, hvori vi selv havde ophævet det ældgamle danske Riges Selvstændighed og knyttet det udeleligt til de Dele, som nu ere forsvundne. See! det var det, jeg havde ventet Svar paa af Hs. Excellence Udenrigsministeren, men som han ikke berørte med den allermindste Uttring om, hvorledes han saa det — om han seer det saaledes, at der slet ingen Fare er for, at en eller anden Stormagt kan engang beraabe sig paa denne Thronfølgeov, som ikke er omblyttet, eller beraabe sig paa en Bekræftelse af den i vor egen Grundlov, som er givent efter Wienerfreden. Det var det, jeg havde ventet, at det maatte Alle have seet, ligesom jeg seer, at det dog virkelig er et Spørgsmaal, som trænger til Svar; men naar hverken Ministeriet eller Thinget mener, at det er værd at tale om, saa maa jeg naturligtvis ogsaa finde, at det ikke er værd at tale mere om.

Rehmann: Jeg skal kun henvise den ærede Taler til, om han, hvis han har overseet det tidligere, dog ikke nu vil erkjende, at det er fuldstændigt Svar paa de Betænkkeligheder,